 HARLEQUIN®

Sjalooline romaan

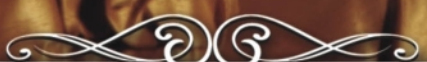

CAROLE
MORTIMER

Leedi riskeerib

... kuid kas ta saab endale kaotamist lubada?

ÕED COPELANDID

Carole Mortimer
THE LADY GAMBLES
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2011 by Carole Mortimer
© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmooniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E04239712
ISBN 978-9949-25-206-0

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

Autori märkus

Tere tulemast lugema Copelandi õdedest rääkiva triloo-
gia esimest osa! Pääsemaks uue eestkostja vastuvõetama-
tutest abieluplaanidest, otsustavad Caroline, Diana ja
Elizabeth Copeland lahkuda esimest korda elus oma
Hampshire'i krahvkonnas asuva kodu õdususest ja turva-
lisusest ning alustavad igaüks eraldi ja teiste teadmata
Londonis põnevaid seiklusi.

Seiklusi leiavad nad kuhjaga, samuti ohte, kuid peami-
ne on see, et ka neile saatuse poolt määratud mehed. Ning
selle käigus saab alguse nende elu suurim seiklus – armas-
tus.

Õed on loomulikult erineva iseloomuga, kuid kindla-
meelsed ja vaprad. Ning käesolevat trilooegiat kirjutades
hakkasin ma neid kõiki armastama. Loodetavasti läheb ka
teiega nii.

Head nautimist!

Proloog

1817. aasta aprillikuu. Palazzo Brizzi, Veneetsia, Itaalia.

„Kas ma olen teile maininud, et mul tuli mõte teha ühele Westbourne'i tütrele abieluettepanek?“

Lord Dominic Vaughn, Blackstone'i krahv, üks kahest härrast, kelle poole võõrustaja lord Gabriel Faulkner oli pöördunud, leidis end rabatult ja sugugi mitte elegantsel moel vahtimas otsa hommikusöögilauas enda vastas istuvale mehele. Pilk sõbra Nathaniel Thorne'i, Osbourne'i krahvi poole kinnitas, et ka tema polnud kuuldust sugugi vähem rabatud: ta teetass oli jäänud poolel teel alustassilt suu juurde õhku pidama.

See oli tõesti selline hetk, kus tundus, nagu oleks aeg seisma jäänud. Nagu miski ei liiguks. Ei ühtki heli. Nagu maakera peaks pöörlemise katkestama.

Loomulikult polnud see nii. Suurel Kanalil võis endiselt kuulda aluseid lükkavate gondoljeeride laulu; kanalil oma kaupa müüvad rändkaupmehed hüüdsid endiselt kaupa reklaamides; linnud laulsid endiselt. Liikumatus ja aja seiskumine kehtis üksnes nende kolme mehe kohta, kes istusid Palazzo Brizzi rõdul, nautides enne Blackstone'i ja Osbourne'i Inglismaale naasmist hilist hommikusööki.

„Härrased?“ küsis võõrustaja talle omasel kuival ja löbustatud toonil, üks tume kulm südaöösinate silmade kohal pilkavalt kergitatud, ning pani lauale kirja, mida oli just lugenud.

Dominic Vaughn toibus esimesena. „Te ei mõtle ju seda ometigi tõsiselt, Gabe?“

Kerkis ka teine pilkav tume kulm. „Kas tõesti?“

„Päris kindlasti mitte,“ suutis Osbourne end lõpuks koguda. „Te ise oletegi ju Westbourne!“

„Viimased pool aastat tõesti,“ tunnistas värske Westbourne'i krahv muiates. „Ma palusin *endise* krahvi ühe tütre kätt.“

„Copelandi?“

Westbourne noogutas suureliselt tumedat pead. „Täpselt nii.“

„Ma... aga miks te küll ometigi seda tegite?“ Dominic ei püüdnudki varjata põlgust mõtte juures, et keegi neist peaks vabatahtlikult kirikuõpetaja ees lõksu astuma.

Nad kõik olid kahekümne kaheksa aastased, olid käinud koos koolis ja teeninud siis viis aastat Wellingtoni armee. Nad olid koos võidelnud, joonud, söönud, tüdrukuid taga ajanud, sageli ühes elamises maganud ning jõudnud juba ammu kokkuleppele, et polnud vähimatki vajadust leppida ühe mahlaka õunaga, kui maitsmiseks oli saadaval terve korvitäis. Gabrieli teade kõlas selle kokkuleppe valguses reetmisena.

Westbourne kehitas elegantse tumesinise peenest kangast kuue all lai u õlgu. „Nii tundus õige.“

Nii tundus õige! Millal küll ometigi oli Gabriel vaevunud käituma nii, nagu õige? Kaheksa aasta eest oma suguvõsa ja seltskonna poolt mandrile pagendusse saadetud lord Gabriel Faulkner oli elanud sellest ajast saati just nii, nagu temale meeldis, ning ta ei hoolinud põrmugi sellest, mis on õige!

Krahv Westbourne'i vägagi lugupeetava tiitli pärimine andis loomulikult asjadele pisut teise jume ja tähendas, et Londoni kõrgseltskond – eriti just kosjasobitajad-mammad – tervitab skandaalset Gabrieli taas avasüli oma rüpes.

„Te teete loomulikult nalja, Gabriel.“ Osbourne väljendas kõhklemata sõbra teadaande peale uskumatust.

„Kahjuks mitte,“ kuulutas Westbourne kindlalt. „Selle tulemusena, et ma pärisin ootamatult tiitli ja varanduse, on Copelandi kolm tütart minu leebes meelevaldas.“ Ta muigas ennastpilkavalt. „Kahtlemata lootis Copeland enne looja ette astumist oma kolm tütart turvaliselt mehele panna. Kahjuks aga nii ei läinud ja need kolm noort daami on nüüd minu eestkoste all.“

„Kas tahate sellega öelda, et olete olnud viimane pool aastat Copelandi tütarde eestkostja ega ole seda poole sõnagagi maininud?“ küsis Osbourne täiesti rabatult.

Westbourne noogutas. „Kõlab pisut sedamoodi, nagu oleks kanakuudi uks lahti jäetud, et rebane saaks sinna sisse minna, kas pole?“

Nii oli see tõesti, mõtles Dominic hapult; Gabrieli reputatsioon oli legendaarne. Samuti tema armutus suhete lõpetamisel niipea, kui need talle kas või pisutki tüütuks muutusid. „Miks te sellest varem pole rääkinud, Gabriel?“

Westbourne kehitas õlgu. „Räägin nüüd.“

„Uskumatu!“ Osbourne oli endiselt sõnatu.

Gabrieli näkku valgus sünge naeratus. „Peeaeagu sama uskumatu nagu see, et ma üldse selle tiitli pärisin.“

Tõsi see oli. See võimalus polnud kellelegi pähe tulnud. Kuid siis said Copelandi kaks vennapoega, kes oleksid muidu tiitli pärinud, aastaid kestnud Napoleoni-vastastes sõdades surma. Ja kuna Copelandil olid vaid tütreid

ning mitte ühtki poega, päris soosingu kaotanud lord Gabriel Faulkner Westbourne'i krahvi tiitli mehelt, kes oli talle üsna kaugelt sugulane.

„Loomulikult oli olukord seetõttu, et olen nüüd noorte daamide eestkostja, pisut ebatavaline ning seetõttu palusin advokaadil enda eest abieluettepanek teha,“ selgitas Westbourne.

„Millisele tütrele?“ Dominic üritas meenutada, kas on viimase kahe hooaja jooksul seltskonda sattudes mõnda Copelandi öde näinud. Tema arust polnud see sugugi hea märk, et mitte ükski ödedest ei olnud ilmselt nii kütkestav, et oleks mingeidki mälestuskilde esile mananud.

Westbourne kaunikujulisele suule ilmus muie. „Kuna ma pole ühtki noort daami oma silmaga näinud, polnud minu meelest oluline ühte teisele eelistada.“

„See pole võimalik!“ Dominic vahtis talle, täis õudu, otsa. „Gabriel, ega te taha ometigi öelda, et palusite suvalise Copelandi tüdruku kätt?“

Westbourne naeratas jahedalt. „Just seda ma tegingi.“

„Kuulge, Gabe!“ Osbourne oli sama rabatud nagu Dominic. „Te riskite niimoodi ju meeletult. Mis siis, kui nad otsustavad anda teile paksu ja inetu? Keda ükski teine mees ei taha?“

„Minu arust ei saa seda muret olla, kuna nende ema oli ju Harriet Copeland,“ tõrjus Westbourne selle vastuväite.

Nad kolmekesi olid olnud üheksateistkümnendaastased, kui leedi Harriet Copeland, Westbourne'i krahvinna, jättis mehe ja tütre ning sai kõigest paar kuud hiljem armukadede armukese käe läbi surma. Tolle naise ilu oli legendaarne.

Dominic tegi grimassi. „Nad võivad ju otsustada anda teile selle, kes on kõige rohkem isa moodi.“ Copeland oli

sures lühike ja paks kuuekümnendates eluaastates erilise sarmita mees – polnud siis ime, et Harriet Copelandi iluga naine ta noorema mehe pärast maha jättis.

„Mis siis sellestki oleks?“ küsis Westbourne toolile naaldukes, tumedad juuksed kuklal ja laubal moodsalt lokkis. „Vajaliku pärija saamiseks peab ju Westbourne'i krahv naise võtma. Ükskõik millise naise. Loodetavasti on kõik Copelandi tütreid, välimusest sõltumata, võimelised pärija sünnitamiseks hakkama saama.“ Ta kehtas elegantseid laiuõlgu.

„Aga sel juhul – see tähendab, et kui ta on paks ja inetu –, pole te ju võimeline vajaliku pärija saamiseks ülesannete kõrgusel seisma?“ Osbourne krimpsutas äsja loodud kujutluspildi peale nina.

„Mis te selle kohta ütlete, Gabe?“ muheles Dominic.

„Ütlen, et see, milleks ma olen abieluvoodis võimeline, pole enam oluline.“ Westbourne võttis ennist käest pandud kirja, et pealtnäha rahulikult veel kord selle sisuga tutvuda. „Tuleb välja, et mu kuulsus on minust ette jõudnud, härrased.“ Ta hääletoon oli muutunud jäiseks.

Dominic kortsutas kulmu. „Selgitage palun, Gabriel.“

Kaunis suu suruti kokku. „Täna hommikul advokaadilt tulnud kirjas on öeldud, et kõik kolm Copelandi õde – jah, isegi see paks ja inetu, Nate...“ Ta tegi Osbourne'ile pilkava kummarduse, „... on lükanud halva kuulsusega lord Gabriel Faulkneri abieluettepaneku tagasi.“

Dominic oli tundnud Gabrieli piisavalt kaua teadmaks, et tema rahu on väline ning et külm hõõgus südaõiselt sinistes silmades ja karm lõuajoon andsid sõbra praegust meeoleolu märksa õigemini edasi. Sundimatu huvipuuduse all oli ta külmalt ja ohtlikult vihane.

Seda tõestasid ka järgmised sõnad. „Olukorda arvesse võttes, härrased, olen otsustanud teie kannul peagi Inglismaale sõita.“

„Veneetsia daamid on teie lahkumise üle kindlasti väga õnnetud,“ ennustas Osbourne kuivalt.

„Võimalik,“ möönis Gabriel ükskõikselt, „kuid olen otsustanud, et värskel Westbourne'i krahvil on saabunud aeg võtta sisse oma koht Londoni seltskonnas.“

„Suurepärane!“ Osbourne väljendas kõhklemata oma heakskiitu.

Dominic oli samuti entusiastlik mõttest, et Gabriel koos nendega Londonisse tuleb. „Londoni Westbourne House'is pole juba aastaid elatud ning see sarnaneb vist küll rohkem mausoleumiga. Seega tuleks teil vast Londonisse saabudes kaaluda elamist minu juures Blackstone House'is. Ühtlasi oleksin väga tänulik, kuuldes teie arvamust kõigi nende muutuste suhtes, mis ma lasksin oma äraolekul Nicki klubis teha.“ Ta viitas hasartmänguklubile, mille oli kuu aja eest võitnud kaardimängus selle eelmiselt omanikult Nicholas Brownilt.

„Teie asemel oleksin Browniga ettevaatlik, Dom,“ ütles Gabriel murelikul pilgul.

Kuid see oli tarbetu hoiatus; Dominic teadis vägagi hästi, et Nicholas Brownil, kes polnud härrasmees, vaid aadliku ja prostituudi sohipoeg, olid sidemed Inglismaa pealinna allilmaga. „Täna hoiatamast, Gabe.“

Gabriel noogutas. „Sellisel juhul täna teid kutse eest Blackstone House'is peatuda, kuid ma ei kavatse linna jääda. Sõidan otsema teed Shoreley Parki.“

Dominic oli veendunud, et see ei ennusta Copelandi õdedele midagi head...